

Overvejelse, om man skal skride til Ændringer i Loven eller ikke. Jeg vil sige det straks, at jeg skammer mig ikke ved at maatte staa overfor den Nødvendighed eller den Mulighed at skulle gaa til Ændringer i den kommunale Beskatningslov. At den Omstændighed, at Rigsdagen, at Lovgivningsmagten gik bort fra den fuldkomne anarkiske Tilstand paa Skatteligningens Omraade ude i Kommunerne, navnlig i Landkommunerne, som der var paa mange Egne trindt om i Landet, og er gaaet over til bestemte Regler, medfører Vanskeligheder i første Omgang, kan ikke forundre, og hvorvidt saa Lovgivningsmagten har truffet det rette med Hensyn til Grænser og Linier paa alle Punkter, ja det kan være et Spørgsmaal. Det er et Spørgsmaal endnu, det er ikke bevist ved de Ligninger, der foreligge i dette Øjeblik. Som sagt, jeg henstiller, at vi afvente Lejligheden til at blive bekendte med det Materiale, der foreligger for den højtærede Indenrigsminister, først da vil Spørgsmaalet være at tage under Overvejelse.

Næst efter Skattelovene har Forsvarsspørgsmaalet været ret stærkt fremme hist og her paa Sommerens Møder. Jeg ønsker her at sige, at jeg trøster mig til, at Folketingets Flertal vil holde i Hævd og Ære den Forudsætning, som gav sig Udtryk i Loven om Forsvarskommissionens Nedsættelse. Med Hensyn til selve Kommissionens Opgave maa jeg ogsaa her fra denne Plads, som jeg har gjort det andetsteds, minde om Krigsministerens Ord her i Tinget den 19. Oktober 1901. Han udtalte da: „Hvorledes end den endelige Ordning af vort Forsvarsvæsen bliver, maatte den betragtes som mislykket, naar den ikke havde Folkets Tillid.“ Det Ord synes jeg, at vi have godt af at drage os til Minde. Det er og maa være den nuværende Regering og det nuværende Regeringspartis alvorlige Villie at naa frem til en Løsning af denne Sag, og naar Afgørelsen er for Haanden, ville alle, som have Ansvar, alle ansvarshavende Parter drage sig et andet Ord af den højtærede Krigsminister til Minde, et Ord, som findes i det Hæfte, som kom Festdeltagerne i Hænde ved Fæsten i Kongens Have den 1. September 1901. Den højtærede Krigsminister skriver her: „Naar en Opgave skal løses, maa man bruge de Midler, hvorover man raader. Det kan ikke nytte, at man digter andre Betingelser end de foreliggende, eller at man skildrer, hvad man vilde gøre, dersom man var i Besiddelse af andre Midler.“ Ogsaa dette Ord

af den højtærede Krigsminister finder jeg Anledning til at holde frem. Jeg tror, at alle, som have eller ville faa Medansvar for denne Sags Løsning, saavel Krigsministeren som dette Ting og Tinget ovenover, ville have godt af til sin Tid at drage sig ogsaa dette Ord til Minde.

Endnu et Ministerord fra 1901 vil jeg nævne. Den højtærede Finansminister udtalte ved Forelæggelsen af Finansloven for 1902—03: „Til Arbejdet ikke blot paa Finansloven og hvad dermed staaar i Forbindelse, men overhovedet til hele det Arbejde, som nu forestaar for os at gøre her paa Rigsdagen, ønsker jeg at paakalde ikke et enkelt Partis, men alle Partiers gode Medvirkning.“ Saaledes udtalte den højtærede Finansminister sig for 3 Aar siden, det Ord turde gælde endnu, og lad det derfor lyde i vore Øren endnu. Hvert Parti kan svare for sig. Jeg tør svare for Venstrereformpartiets Vedkommende, at Regeringen kan paaregne dette Partis Støtte i Arbejdet for frisindede Love. (*En Stemme*: Prygleloven!) Jeg siger: Regeringen kan vente Støtte fra dette Tings Flertals Side i Arbejdet for frisindede og humane Love. I Spidsen nævner jeg Forslaget om den kommunale Valgrets Udvidelse, men der er ogsaa andre. Der er blevet forelagt Forslag i Landstinget, og der er forelagt Forslag her i Dag. Forud for dem alle staaar imidlertid Udvidelsen af den kommunale Valgret. Hvor betydningsfulde end de andre Forslag ere, hvor gerne vi end se dem gennemførte, hvor stærkt vi end ville bidrage dertil, er Forslaget om den kommunale Valgret Nr. 1. Denne Sag beskæftiger foreløbig ikke dette Ting, lige saa lidt som den anden Sag, der blev nævnt fra uansvarlig Side i dette Øjeblik, men vi ville fra dette Tings Side med Opmærksomhed følge Forhandlingerne om denne Sag i det andet Ting. Vi føle os forvissede om, at Regeringen vil føre Forhandlingerne i det andet Ting saaledes, at det ses og kendes, at det er en Mærkesag for Ministeriet, som det er for Venstre i sin Helhed.

Saaledes begynde vi altsaa vort Arbejde. Ved Finansloven kan der udrettes overordentlig meget til Fremme af Erhvervslivet, til Udvikling af socialt heldbringende Institutioner, og ved Siden af Finansloven have vi den særlige Lovgivning, og der ligger Opgaver for os allerede anmeldte, og flere kunne komme. Gid det da maa lykkes Ministeriet saavel som dette Ting, af hvilket Ministeriet er udgaaet, at gøre Arbejdet saaledes, at det maa blive til